

2 Timotei 4:1-8 – Propovăduiește Cuvântul...căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură.

Capitolul patru începe cu un îndemn solemn. Este a doua oară când Pavel introduce acest tip de formulare în epistolă, și a patra și ultima oară în contextul lărgit al epistolelor 1,2 Timotei. În 2 Timotei Pavel îi îndeamnă pe fierbinte pe învățătorii autentici să se ferească de certurile de cuvinte, ca acum să-l îndemne fierbinte pe Timotei să propovăduiască Cuvântul cu toată pasiunea. E important să analizăm împreună cele două îndemnuri. Astfel, înțelegem că certurile de cuvinte și vestirea Cuvântului sunt două lucruri total diferite, și de asemenea că intrarea în polemici duce la defocalizare și la risipirea energiilor care ar trebui investite în adevărata propovăduire a Cuvântului. Îndemnul este solemn. Este practic ultimul îndemn al lui Pavel către Timotei, și implicit către Timotei-ul istoric. Îndemnul este rostit înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus ***care are să judece viii și morții***. De ce este invocat elementul judecății? Este vorba de o judecată totală, a tuturor: și a celor vii și a celor morți. Și cei ce au murit și cei ce sunt încă în viață vor fi judecați de Isus Hristos. De asemenea, se are în vedere pe toți cei ce vor fi murit până la revenirea Sa dar și pe cei care vor fi încă în viața în momentul revenirii Sale. Nimeni nu va putea scăpa de judecată. Nici credincioșii măcar. Chiar dacă ei vor avea parte de un alt tip de judecată, tot o judecată va fi. Și ei se vor înfățișa înaintea scaunului de domnie al lui Isus Hristos și vor da socoteală de tot ce au făcut, și în funcție de ce au făcut vor primi o răsplată. Unii vor fi mântuiți ca prin foc, iar alții, care nu și-au dus loialitatea până la capăt vor fi judecați împreună cu lumea. Deci nici Timotei nu va scăpa de judecată. Și el va fi judecat pentru credincioșia față de propovăduirea Cuvântului. Aceasta e principala slujbă pe care a primit-o. El va fi judecat după modul în care s-a raportat la această slujbă. Nu este de glumă. Nu este ceva facultativ. Este o poruncă pe care Pavel i-o dă lui Timotei de la și înaintea Marelui Judecător. Există și o altă nuanță. Isus Hristos va judeca vii și morții după Evanghelia dată de Dumnezeu lui Pavel. De propovăduirea acestei Evanghelii depinde destinul etern al oamenilor. Evanghelia această le poate aduce mântuirea. Versetul 3:10 ne spune că le aduce mai mult decât mântuirea: ei vor căpăta mântuirea care este în Isus Hristos, împreună cu slava veșnică. Se pare că cei dintre neamuri care vor fi mântuiți prin credința în

Isus Hristos, suferind împreună cu El, vor primi o slavă cu totul specială. Se pare că doar ei dintre neamuri vor fi primiți ca parte din Mireasa Mielului alături de poporul evreu. Am comentat cu alte ocazii această posibilitate. Sugerăm că miza propovăduirii Evangheliei lui Isus Hristos printre neamuri e mai mare decât mântuirea celor ce ascultă de Evanghelie. Ea vizează ducerea către o slavă specială a multora dintre neamuri. Un alt motiv pentru care Timotei este îndemnat să audă Cuvântul este: ***pentru arătarea și Împărăția Sa***. Isus Hristos și Împărăția Sa se manifestă prin Duhul încă de acum, încă din acest veac rău. Dar aceste arătări vor culmina cu arătarea în slavă a Fiului. Cred că Pavel are în vedere ambele tipuri de manifestări. Propovăduirea Cuvântului face posibilă rodirea lui Hristos în cei credincioși, deci manifestarea lui Isus Hristos acum și aici în mijlocul Bisericii Sale, și extinderea Împărăției Sale pe pământ. Dar propovăduirea Cuvântului face posibilă și chiar grăbește arătarea în slavă a Domnului, instaurarea deplină a Împărăției Sale pe pământ. Trezirea lui Israel se va împlini prin harul arătat Bisericii dintre Neamuri iar pleroma neamurilor se va realiza în urma propovăduirii Evangheliei lui Isus Hristos printre Neamuri. ***Deci pentru arătarea și Împărăția Sa, te îndem fierbinte: propovăduiește Cuvântul!*** Acest îndemn este binevenit după capitolul 3, la fel cum îndemnul de la finalul cap.2 a fost binevenit după a doua parte din capitolul 2. Pavel creionează un echilibru sublim al învățătorului evlavios. El trebuie să se ferească de polemici dar să învețe cu blândețe pe toți! El trebuie să se depărteze de oamenii duali dar să propovăduiască Cuvântul la timp și ne la timp! Pavel nu vrea ca Timotei să fie un învățător naiv care consideră orice discuție despre Dumnezeu o poartă deschisă pentru Cuvânt, dar nici să cadă în extrema credinciosului pesimist care se îndepărtează de toți, care nu mai învață pe nimeni, căci oricum vremurile vor fi grele. Rolul său nu este doar să se lase transformat de Scriptură, dar să predice această Scriptura care transformă și altora. Timotei e chemat să fie ucenic și învățător în același timp. Am discutat cu alte ocazii despre extrema de a fi blocat în paradigma învățătorului care e preocupat doar să învețe pe alții. El uită că este ucenic, el uită că el însuși mai are atâtea de învățat și îndreptat. Pe de altă parte, Timotei se poate bloca și în extrema cealaltă, adică doar în postura de ucenic. El este preocupat doar să învețe el din Scriptură și să se lase transformat de ea. Nu mai investește pasiune în învățarea altora. Timotei este în schimb chemat să fie și ucenic (3:14-17) dar și învățător (4:1-4) al

Scripturii. Observăm asemănările de termeni din 3:16 și 4:2. Practic Timotei trebuie să ofere celorlalți ce Scriptura îi oferă lui. Prin predicare trebuie să dea mai departe celorlalți transformarea pe care Scriptura a operat-o în el. Este ca și cum Pavel i-ar spune: După ce studiezi Scriptura, fii tu însuși Scriptură pentru ceilalți! Aceasta înseamnă că la fel cum Scriptura este însoțită de prezența Duhului, la fel și predicatorul nu este lăsat singur, ci este ajutat din plin de Duhul Sfânt în slujba sa! E bine de știut că nu ești lăsat singur în actul învățării celorlalți. Timotei e chemat deci la o predicare ce transformă: mustră, ceartă..Scriptura nu te poate lăsa pe loc. Ea cere o schimbare continuă a credinciosului. Ce a fost valabil ieri, trebuie schimbat astăzi. Lucrurile care ți-au fost îngăduite ieri, ar putea să nu mai fi tolerate astăzi. Cunoștința utilă de ieri, astăzi e dovedită ca o eroare ce trebuie schimbată spre a accede către una mai mică. Schimbarea validată ieri, trebuie astăzi înnoită. Nu este timp de stat pe loc. Nu este timp de a dogmatiza descoperile din Scriptură și nici de a sacraliza/canoniza anumite faze ale creșterii spirituale. Dar această mustare și ceartă e însoțită și făcută cu toată blândețea și cu toată învățătura. Mustrarea e reală. Dar ea e făcută cu dragoste și blândețe. Cel păcătos nu e strivit de mustrare ci ajutat de ea. Și ea conține și instruire, și multe explicații (toată învățătura). Credinciosului nu i se cere doar să se schimbe ci i se și explică CUM să se schimbe. I se dau RESURSELE schimbării, și este ghidat permanent în procesul schimbării.

Stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, la vreme și ne la vreme, în sezonul potrivit dar și în afara lui. Despre ce să fie vorba? Despre actul propovăduirii sau despre actul stăruinței personale a lui Timotei de a cunoaște și predica Cuvântul? Contextul ne sugerează ambele dimensiuni. Dar acest îndemn poate duce la greșeli și abuzuri. Dar contextul nu ne lasă să cădem în aceste greșeli. În acest ”ne la timp” nu putem include orice context nepotrivit. Căci Pavel i-a poruncit lui Timotei să se ferească de polemici și de oamenii duali. Învățarea acestora nu poate fi inclusă în categoria ”ne la timp”. Nici lipsa de receptivitate a auditoriului nu ar intra aici, căci în v.3 ea ține de un viitor neprielnic care-l motivează pe Timotei să fie activ în prezent. Deci dacă nu se referă la aceste situații, atunci ce am putea include în expresia *ne la timp*? Am putea include acele situații dificile, potrivnice pentru propovăduitor. De exemplu, Pavel este în temniță, înainte de martiraj. Ar

părea nepotrivit să insiste așa de mult asupra propovădurii. Dar Pavel tocmai acest lucru îl face. El se bucură că Logosul nu este legat. Sau ar putea fi situații când ucenicii nu par atât de receptivi. Ne gândim la relația lui Isus cu ucenicii Săi. Ei Îl urmau de bunăvoie, dar deschiderea lor în fața Cuvintelor lui Isus nu era nici constantă, nici impresionat de profundă. Cu toate acestea, Isus a continuat să le predice Cuvântul. Deci atâta timp cât propovăduitorul este în viață, și ucenicii au o formă de receptivitate, Cuvântul trebuie propovăduit! Expresia *ne la timp* e binevenită după cap.3. Căci dacă rămâi doar la capitolul trei am include prea multe situații în care NU ar trebui să propovăduim Cuvântul. Cred că Pavel folosește aceste expresie șocantă tocmai pentru a contrabalansa îndemnurile din cap.3 și pentru a-l chema pe Timotei la un discernământ matur.

Nu cred că greșim dacă interpretăm că oamenii din 4:3 sunt cei care vor deveni oamenii din 3:1-5. În mod clar este vorba de oamenii din Biserică, și din jurul Bisericii. V.3 pare să se refere la un fenomen ciclic. Perioadele de receptivitate a celor din Biserică vor fi urmate de perioade de nereceptivitate. Perioadele de sinceritate vor fi urmate de perioade de dualitate. Pavel vede un fenomen global și complex care are în vedere Biserica universală și succesiunea generațiilor. Din perspectiva începutului cap.3a vremea din 4:3 a și venit deja. Totuși, din perspectiva lui 4:3 vremea nereceptivității este încă viitoare. Cum se împacă aceste lucruri? Probabil că 3a se referă la cei care au devenit deja nereceptivi, iar 4a la cei care sunt încă receptivi dar sunt în pericolul de intra în faza nereceptivității. Acest ciclu ciudat cunoaște desigur și excepții, dar este un fenomen global care se poate observa ușor în Bisericile creștine dar și în viața fiecărui credincios în parte. De ce există acest fenomen? De ce este implacabil? De ce nu poate fi altfel? De ce Timotei nu poate opri această cădere în dualitate a celor credincioși? Teoretic ar putea fi altfel, după cum teoretic și Israel putea trăi în ascultare întreaga sa istorie. Dar după cum Moise prevede alegerile celor din Israel, la fel și Pavel prevede prin Duhul alegerile celor din Biserică. Și când este vorba de alegerea cuiva, nimeni nu poate împiedica aceste lucru. E interesant faptul că existența acestui căderi ciclice în dualism și venirea acestor vremuri grele pentru Biserică Pavel le transformă într-o motivație în plus pentru Timotei. Venirea acestor vremuri nu trebuie să-l descurajeze pe învățător de la practicarea predicării,

ci să-l motiveze și mai mult. Cum așa? Pavel pare a spune: bate fierul cât e cald! Dacă există perioade de receptivitate în viața celor pe care-i slujești, este un mare har! Profită la maxim de această perioadă! *Dar la ce folos, căci îmi spui că fierul oricum va fi rece?* Da, la modul, general, dar excepțiile sunt posibile. Și în Bisericiile plantate de Pavel au venit aceste vremuri grele. Drept dovadă, cei mai mulți l-au părăsit la final. Dar totuși unii au rămas lângă el. *De ce au rămas aceștia?* Pentru că în perioada de receptivitate Pavel i-a învățat cu toată pasiune. Pavel nu știa de la început cine va cădea în dualitate și cine nu. Dar a perseverat în actul învățării. Și iată că unii au rămas. Și poate și din unele Biserici plantate de el au rămas în spiritul Evangheliei lui Pavel. Conștiința venirii vremurilor grele trebuie deci să motiveze și mai mult pe învățător să continue predicarea Cuvântului. Și aici Pavel este genial. Prin v.3 el convertește tot pesimismul din cap.3 într-o nouă motivație pentru Timotei!

Învățătorii după poftele lor din 4:3 nu sunt doar învățătorii mincinoși care propovăduiesc erezii și imoralitate. Aceștia reprezintă extrema. Dar până la această extremă există o gamă largă de învățători și învățături care gâdilă urechea. Dar urechea cui? A firii pământești. Dar atenție! A unei firii pământești religioase. Deci acești învățători nu vor predica în mod direct trăirea în păcat, ci ca Fariseii din Evanghelii vor promova legalismul și activitățile religioase sub care firea pământească se poate ascunde atât de bine. Vor promova acea cale largă care evită tocmai o transformare lăuntrică din ce în ce mai adâncă. Ce trebuie să facă Timotei în fața valului de dualitate care invadează Biserica? Nu este responsabilitatea sa să oprească acest val. Este și dincolo de puterile sale. Chemarea sa este să creeze premisele ca acest val să nu vină și să ofere șansa celor sinceri să rămână pe calea evlaviei când acest fenomen se va manifesta în Biserici. Dar Timotei mai are o responsabilitate: cea din v.5. Trebuie să vegheze asupra inimii sale ca nu cumva el însuși să fie cuprins de mrejele dualității. Pentru aceasta el trebuie să fie treaz în TOATE lucrurile. Dualitatea poate infecta inima printr-o singură ușă deschisă, printr-un singur domeniu neglijat. Nu e nevoie să deschizi toate ușile ca vrăjmașul să pătrundă înăuntru. E suficient să lași un singur geam deschis în timpul nopții. Nu e nevoie de mai mulți idoli ca să stârnești gelozia Domnului. E suficient unul singur. Și nu putem ascunde acel singur idol privind la celelalte domenii ale vieții

noastre unde am renunțat la diferiți idoli. Timotei trebuie să fie treaz în toate lucrurile. Dar nu doar în toate lucrurile care-l vizează pe el și și în cele legate de Biserică. El trebuie să fie lucid atât cu privire la sine cât și cu privire la ceilalți. Al doilea îndemn este să rabde suferințele. Dar despre ce suferințe este vorba? Deși este un îndemn general în care putem include toate suferințele de care are parte un credincios, contextul ne oferă și un sens particular. Pavel se referă la suferințele generate de fenomenul din 3:3, adică la dezamăgirile și rănile produse de cei care cad în dualism, precum și la prigonirile generate de cei care fac performanță în dualism. Aceste suferințe lovesc în pasiune celui ce vestește Evanghelia. De aceea Pavel continuă: *fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți BINE slujba*. Răbdarea lui Timotei nu este una pasivă: aștept doar să treacă încercarea. Ci este una activă: el trebuie să continue propovăduirea Cuvântului în MIJLOCUL încercărilor. Pentru Timotei a nu ceda în fața ispitei nu înseamnă doar a nu lăsa ispita să-i invadeze inima, ci înseamnă și a continua cu pasiune propovăduirea Cuvântului în ciuda extenuărilor produse de lupta cu ispita. Și darul de învățător trebuie înflăcărat. Doar așa se va putea opune duhului dualismului din Biserică și va putea salva de acest duh pe cei cu adevărat sinceri.

V.6 are o semnificație specială pentru urechile lui Timotei. Noi ne-am obișnuit cu el. Noi îl avem în minte de la începutul studiului. Pentru noi Pavel e un străin pe care nu l-am cunoscut iar el a plecat din această lume cu mult înaintea să ne naștem noi. Dar pentru Timotei lucrurile erau cu totul altfel. Pavel era tatăl lui, persoana pe care probabil o iubea cel mai mult de pe acest pământ. Timotei văzuse în Pavel pe apostolul neamurilor, pe acel om cu adevărat al lui Dumnezeu. Era și tatăl lui spiritual, și prietenul său, și colegul său de suferințe. Destinul lui Timotei se împletise cu cel al lui Pavel. Trebuie să observăm că până în 4:6-8, Timotei nu știe că Pavel e aproape de moarte. Oare nu-l mai văzuse pe Pavel de atâtea ori întemnițat și aproape de moarte? Oare nu-l văzuse pe Pavel împroșcat cu pietre în Lистра ca apoi să-l vadă cum se ridică în picioare și-și continuă slujba? Timotei nu a văzut doar prigonirile împotriva lui Pavel ci și modul în care Dumnezeu l-a izbăvit din toate. Putea spera că Pavel va fi izbăvit și de această dată. Desigur nu putea fi sigur că va fi izbăvit dar avea toate motivele să spera că va fi izbăvit din nou. Dar în v.6-8 această speranță este spulberată. Pavel avea înștiințare de sus că lucrarea

sa se încheiase și că clipa plecării sale era aproape. Dar nu-i împărtășește acest lucru decât la finalul epistolei. E de înțeles de ce. Vestea l-ar fi copleșit pe Timotei și poate nu ar mai fi fost atât de receptiv la primele trei capitole. Dar vestea trebuia dată într-un final. Și poate tocmai primele trei capitole l-au pregătit pe Timotei pentru a o primi. Poate chiar tonul celor trei capitole l-au ajutat pe Timotei să intuiască această veste. Pavel nu i-o poate ascunde. E important că Timotei să aibă așteptări realiste cu privire la viitorul lui Pavel. De asemenea, e important să înțeleagă de ce e așa urgent ca să ajungă repede la Pavel, înainte de iarnă. Dar Pavel e genial până la capăt. El transformă și această veste într-o motivație pentru Timotei pentru a-și împlini cu scumpătate slujba. *Și împlinește-ți bine slujba CĂCI eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură....*

De ce plecarea lui Pavel devine o motivație pentru împlinirea slujbei?

- Timotei, avea să fie privat de o resursă atât de importantă. Pavel nu mai putea veghea asupra lui, nu-l va mai putea corecta, încuraja, sfătui, lămuri. Cu atât mai mult trebuie să vegheze la propria sa relație cu Domnul și la călăuzirea personală din partea Sa.
- Timotei, trebuia să acopere măcar în parte golul lăsat de Pavel în slujirea Bisericii. Responsabilitatea lui Timotei față de slujirea Bisericii crește.
- Modul în care Pavel pleacă și răsplata care-l așteaptă devine o pildă pentru Timotei. Timotei este încurajat de modelul lui Pavel și provocat să continue până la capăt alergarea pentru a putea avea un final de alergare paulin și pentru a putea primi și el cununa neprihănitii.

Într-adevăr cine nu ar vrea să plece la Domnul așa cum a plecat Pavel? Cine nu vrea să poată să spună și el în fața morții ce a spus Pavel în v.6-8? În timpul vieții ne raportăm la tot felul de criterii de evaluare. Ne gândim la ce am realizat, la performanțele obținute, la succesul nostru în societate sau în Biserică. Criteriile de evaluare ale lumii pun multă presiune asupra noastră: profesia, veniturile,

întemeierea unei familii, zidirea unei case, deținerea unei poziții sociale, tipul de mașină pe care-l conducem etc. Lumea ne judecă în lumina lor, și noi înșine ne judecăm în lumina lor. E adevărat că și acestea pot reflecta ceva din credințioșia noastră, căci suntem chemați să fim oameni responsabili și harnici care să ne împlinim mandatul cultural. Dar în fața morții perspectiva este alta. Ce spune lumea nu mai contează. Ce am realizat în această lume nu putem lua dincolo. În curând ne vom înfățișa înaintea Creatorului. Ce spune El va conta pentru eternitate și va pecetlui destinul nostru etern. Și vom putea lua din această viață doar ceea ce am făurit după voia Lui. MODUL în care am trăit va conta mult mai mult decât rezultatele palpabile ale vieții noastre sub soare. Pavel era întemnițat la Roma, acuzat pe nedrept, condamnat la moarte. Lumea îl disprețuia. Chiar dintre cei din Biserică cei mai mulți nu l-au înțeles, ci l-au judecat și l-au părăsit. Nu-l găsim liniștit în patul său, în casa sa, lângă o familie mare și numeroasă. Din perspectiva criteriilor de evaluare ale acestei lumi, Pavel era un ratat. Dar în fața morții nu mai contează acest lucru. În fața morții contează cum vei fi întâmpinat dincolo, ce te va aștepta dincolo. Și Pavel este senin, liniștit, bucuros când privește către dincolo. Nu cunoaște sentimente de teamă. Nu este teamă nici de moarte, dar nici de întâlnirea cu Creatorul. Știe că Domnul îl va ajuta să facă și ultimul pas al credinței și că mântuirea în Isus Hristos este desăvârșită. Nu este hăituit de nici un sentiment de vinovăție. El este pe deplin cufundat în harul care este în Isus Hristos. Nu cunoaște nici regretele credinciosului care și-a risipit darurile, care s-a lăsat prins în capcana dualității, care se gândește pe drept cuvânt că ar fi putut trăi mai mult pentru Împărăție și ar fi putut aduna mult mai mult pentru eternitate. Pavel nu cunoaște aceste sentimente. Pavel nu este dominat nici de incertitudine. Unii credincioși autentici se gândesc că totuși ar fi putut face mai mult pentru Domnul. Pavel știe exact ce chemarea a primit, ce resurse a primit și care era destinul pe care a trebuit să îl urmeze. La fel ca David, el a slujit celor din vremea lui după planul lui Dumnezeu. Pavel și-a împlinit destinul. Pavel a urmat întru totul planul divin pentru viața lui. Pavel a atins limita pe care Însuși Dumnezeu a trasat-o slujirii sale și creșterii sale spirituale. Nu putea rodi mai mult. Nu trebuia să rodească mai mult. A rodit exact cât a dorit Creatorul. Pavel a împlinit în destinul său visul pe care Creatorul l-a avut cu privire la El înaintea de întemeierea lumii când a decis să-l aducă în ființă. Pavel este încredințat că și-a ÎMPLINIT pe deplin

destinul: A luptat lupta cea bună. Nu s-a lăsat dus în atâtea bătălii false purtate tot în Numele Domnului. El și-a isprăvit alergarea. Și-a sfârșit cursa. Și-a împlinit lucrarea care i-a fost încredințată. Și a păzit credința. El a fost în același timp un soldat, un atlet și un plugar cu totul destoinic. Finalul lui seamnă și din acest punct de vedere cu finalul Mântuitorului. În Ioan 17 Mântuitorul are (tot înaintea de a fi omorât de vrăjmași) concluzii similare în dreptul Său. Mântuitorul este lucid că și-a sfârșit lucrarea, că a împlinit întru totul ceea ce Dumnezeu i-a dat. Mântuitorul e conștient că a PĂZIT ce i s-a încredințat (ucenicii). Pavel e și el lucid că a păzit ce i s-a încredințat (credința adevărată, Evanghelia ce trebuie vestită Neamurilor). Nu e întâmplător că atât lucrarea lui Isus cât și lucrarea lui Pavel au în vedere PĂZIREA. Ne aducem aminte de mandatului Primului Om pus de Dumnezeu să lucreze și să păzească grădina. Adam a falimentat. Al doilea Adam biruiește. Pavel calcă pe urmele celui de al doilea Adam, și prin puterea Lui reușește să fie cu adevărat OM al lui Dumnezeu și să păzească ceea ce i s-a încredințat. Isus știe că Îl așteaptă o mare slavă. La rândul său Pavel așteaptă o răsplată specială, așteaptă răsplata maximă care i s-ar fi putut da. Cununa neprihănirii nu este pentru orice credincios. Ci doar pentru aceia care au iubit cu adevărat venirea Lui. Pavel a fost campion în acest domeniu. Și faptul că Pavel adaugă: *și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.* , ne arată că Pavel se dă pildă lui Timotei. Nu doar lui Pavel i s-a rezervat acest final cristic. Și Timotei poate avea un asemenea final. Și Timotei poate câștiga cununa neprihănirii. Dar doar dacă va iubi după modelul lui Pavel venirea Lui. În greacă în V.8 (venirea Lui) se folosește același termen din v.1 (arătarea Lui). Sensul termenului nu se referă strict la a doua venirea a lui Isus Hristos. El include și arătarea lui Isus Hristos prin Duhul în Biserică prin proclamarea Cuvântului. Astfel Timotei va iubi arătarea Lui dacă va împlini până la capătul vieții îndemnul din 4:1-2. Pavel și-a sfârșit alergarea propovăduind Cuvântul ne la timp. Era în lanțuri, mulți îl părăsiseră. Dar Cuvântul nu era legat. Iată că cel rău nu a putut face tot ce vroia împotriva lui Pavel. I s-au pus limite clare. I s-a dat voie să-l lege pe Pavel dar nu i s-a permis să-l împiedice pe Pavel să propovăduiască Cuvântul. Ba legarea lui Pavel a dus mai degrabă la înaintarea Evangheliei, și a făcut cum vom vedea în v.17 ca propovăduirea să fie realizată pe DEPLIN. În fața martirajului Pavel spune ca și Mântuitorului: *sunt GATA! Pentru aceasta am venit în lume. Pentru clipa aceasta m-am pregătit toată viața.* El

înțelege martirajul său ca o jertfă: **sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură**. El înțelege necesitatea suferinței în viața de creștin. Știe că în trupul lui trebuie să împlinească ce lipsește suferințelor lui Isus Hristos pentru Trupul Lui, Biserica Sa. El știe că pentru a fi proslăvit împreună cu Isus trebuie să și sufere împreună cu El. La fel după cum jerta de la Templu era necesară și avea efect mântuitor asupra oamenilor, la fel consideră și Pavel că martirajul său e necesar și că va produce mântuire în ceilalți. Dar de ce tocmai jertfă de băutură? Care era specificul jertfei de băutură?

1. Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

2. „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „Când veți intra în țara pe care v-o dau ca să vă așezați locuințele în ea,

3. și veți aduce Domnului o jertfă mistuită de foc, fie o ardere de tot, fie o jertfă adusă pentru împlinirea unei juruințe, sau ca dar de bunăvoie, sau la sărbătorile voastre, ca să faceți din cirezile sau turmele voastre un miros plăcut Domnului,

4. cel ce își va aduce darul său Domnului, să aducă Domnului ca dar de mâncare a zecea parte dintr-o efă de floare de făină frământată într-un sfert de hin de untdelemn;

5. **iar vin pentru jertfa de băutură la arderea de tot sau la jertfă, să aducă un sfert de hin de fiecare miel.**

6. **Pentru un berbec** să aduci ca dar de mâncare două zecimi de efă din floarea făinii frământată într-o treime de hin de untdelemn

7. și să faci **o jertfă de băutură** de o treime de hin de vin, ca dar de mâncare de un miros plăcut Domnului.

8. **Dacă aduci un vițel**, fie ca ardere de tot, fie ca jertfă pentru împlinirea unei juruințe, sau ca jertfă de mulțumire Domnului,

9. să aduci ca dar de mâncare, împreună cu vițelul, trei zecimi de efă din floarea făinii frământată într-o jumătate de hin de untdelemn

10. și să faci **o jertfă de băutură** de o jumătate de hin de vin: aceasta este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului.

11. Așa să se facă pentru fiecare **bou**, pentru fiecare **berbec**, pentru fiecare **miel** sau **ied**.

12. După numărul vitelor, așa să faceți pentru fiecare, după numărul lor.

13. Așa să facă lucrurile acestea orice băștinaș, când va aduce o jertfă mistuită de foc, de un

miros plăcut Domnului.

14. Dacă un străin, care locuiește la voi sau care se va găsi în viitor în mijlocul vostru, aduce o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului, s-o aducă în același fel ca voi.

15. Să fie o singură lege pentru toată adunarea, atât pentru voi, cât și pentru străinul care locuiește în mijlocul vostru; aceasta să fie o lege necurmată printre urmașii voștri: cu străinul să fie ca și cu voi, înaintea Domnului.

16. O singură lege și o singură poruncă să fie atât pentru voi, cât și pentru străinul care locuiește printre voi.”

(Numeri 15)

Din Numeri 15 descoperim câteva lucruri foarte interesante despre jertfa de băutură:

- Era o jertfă care mereu acompania împreună cu un dar de mâncare o altă jertfă.
- Ea consta în VIN.
- Ea era ULTIMA jertfă căci se turna peste jertfa de bază și darul de mâncare ce o însoțea.
- Ea era proporțională cu MĂRIMA jertfei de bază, cantitatea de vin variind de la un sfert de hin la o jumătate de hin.

Observăm cum pâinea (jertfa de mâncare) și vinul (jertfa de băutură) însoțea orice jertfă animală. Simbolistica este evidentă. Pâinea trimite la trupul jertfei iar vinul la sângele jertfei. De ce pâinea și vinul sunt asociate cu jertfa animală? Pâinea și vinul reprezentau alimente de bază pentru oameni. Ele întrețineau viața, erau dătătoare de viață. Dar pentru a întreține viața fizică a evreilor, atât pâinea cât și vinul trebui să moară, să se dezintegreze unindu-se cu trupul celor ce le consumau. Deci jertfa animală avea același rol dătător de viață ca și pâinea și vinul. Era o moartea care dăruia viața. Deci jertfa de mâncare și cea de băutură întregeau mesajul și semnificația jertfei animale. Dar moartea, frângerea trupului și curgerea sângelui se regăseau în jertfa de bază. Acum înțelegem mai bine de ce Mântuitorul a spus despre pâinea că este trupul Lui și despre vin că este sângele

Său. El nu a făcut decât să folosească simbolistica jertfelor de la Cort. Pentru evreii sensul cuvintelor Sale era mult mai clar. Revenim însă la Pavel. El vede martirajul său ca o jertfă de băutură. Nu este deci o jertfă principală, ci doar o jertfă de băutură care derivă dintr-o jertfă principală, care o acompaniază dar și o completează și o întregește. Dar care este jertfa principală? În lumina pasajului din Coloseni (*eu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Isus Hristos...*), jertfa fundamentală este cea a lui Isus Hristos, iar jertfa lui Pavel este o jertfă de băutură deasupra acestei jertfe. Dar în lumina pasajului din Filipeni 2:17 (*Și chiar dacă va trebui să fiu turnat ca o jertfă de băutură peste jertfa și slujba credinței voastre, eu mă bucur și mă bucur cu voi toți.*) jertfa de bază este cea a Bisericii, iar jertfa lui Pavel acompaniază și completează această jertfă cu dimensiune comunitară. Deși este apostol, Pavel recunoaște dimensiunea comunitară a Împărăției. El nu este eroul solitar care prin jertfa sa aduce mult rod. Dumnezeu lucrează prin comunitate, prin Biserică, printr-un popor. Slujba lui Pavel are sens doar în cadrul acestui popor. Deci avem jertfa lui Isus Hristos, jertfa principală. Apoi am avea jertfa Bisericii (pâinea, darul de mâncare) și apoi jertfa lui Pavel (vinul sau jertfa de băutură). Ce perspectivă minunată și echilibrată. Pavel nu se substituie jertfei lui Isus Hristos și nici nu eclipsează jertfa Bisericii. El este doar jertfa de băutură peste cele două jertfe. Ce onoare și ce smerenie! Onoare pentru că este mare lucru ca Domnul să îți dea paharul să fii jertfă de băutură peste jertfa lui Isus Hristos, să COMPLETEZI (tot prin El!!!) ce lipsește suferințelor Lui. El înadins lasă o LIPSĂ suferințelor Lui ca să facă loc și suferințelor noastre. Suferința creștină nu este element de decor. Este necesară, are sens și impact. Căci GOLUL lăsat e real și TREBUIE umplut. Dar și ce smerenie! Marele apostol recunoaște LIMITA suferințelor sale. El NU poate fi decât o jertfă de băutură. Nici măcar una de mâncare, ci doar una de băutură. Jertfa fundamentală este Isus Hristos. Jertfa următoare este cea a Bisericii universale. Și peste această Mare jertfă de mâncare se toarnă jertfele de băutură ale tuturor credincioșilor în parte. Deși mică în raport cu celelalte două jertfe, jertfa de băutură este reală, importantă și absolut necesară. Și dacă jertfa marelui apostol a fost doar una de băutură, Timotei poate aduce o jertfă mai mare? Ajunge ucenicului să fie cât învățătorul lui. Da, viața lui Timotei e chemată și ea să fie o jertfă de băutură. În ultimile comentarii am vorbit despre JERTFELE pe care Dumnezeu NU ni le cere să le aducem, și despre PIERDERILE

pe care Nu ni le cere să le asumăm. Dar sunt însă JERTFE pe care El ni le cere, și PIERDERI care fac parte din planul Lui pentru viața noastră. E normal să dăm înapoi în fața suferinței, să încercăm să o ocolim. Dar dacă suferința din fața noastră se dovedește a fi o jertfă de băutură pe care El ne cere să ne-o asumăm, atunci trebuie să ne îmbărbătăm inimile și să spunem: *Dar pentru ceasul acesta am venit în lume! Facă-se deci voia Ta și nu voia mea!* Nu trebuie să ne fie teamă de dimensiunea suferinței. Jertfa de băutură nu este jertfa de bază și nici măcar cea secundară. E jertfa cea mai mică și este calculată în raport cu posibilitățile fiecăruia. Cel bogat aducea un vițel și o jertfă mai mare de băutură. Cel sărac doar un miel și o jertfă mai mică de băutură. Domnul nu ne va da mai mult decât putem duce. Iar greul l-a dus Hristos și apoi Biserica în ansamblul ei. Noi nu suntem decât o fărâmă din această Biserică aducând smeriți o mică jertfă de băutură. Dar micimea jertfei nu trebuie să o considerăm puțin importantă sau valoroasă. Ea este de mare preț înaintea Tatălui, ea aduce un rod care-L proslăvește pe Tatăl și pe Fiul. Ea face parte din slăvitul ansamblu și întregul este incomplet fără ea.

Când a fost dată porunca ca darul de mâncare și jertfa de băutură să însoțească orice jertfă? În Numeri 15 după tragedia din Numeri 13-14. Dar ce s-a întâmplat în Numeri 13? Poporul a refuzat trăirea prin credință, poporul a refuzat să fie o jertfă de băutură peste jertfa pascală prin care au ieșit din Egipt. Și în Numeri 15 avem și păcatul cu voia și pedeapsa cu moartea a unui om care a încălcat Sabatul. Când toți ceilalți țineau Sabatul acest om a refuzat să fie o jertfă de băutură peste darul de mâncare al poporului. Contextul din Numeri ne arată OBLIGATIVITATEA ca poporul să fie un dar de mâncare și fiecare om în parte o jertfă de băutură. Spuneam că este o imensă onoare să întregi jertfa principală. Dar este vorba și de o poruncă. Refuzul de a deveni tu însuți jertfă duce la lepădare și pedeapsă. Pavel se aduce jertfă de băutură în fața Judecătorului cel drept. Tot în fața Marelui Judecător și Timotei este chemat să fie Scriptură pentru comunitatea creștină.